

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYELET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (Ó-vár, Bástyá-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. körüi tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak a Méhész-egylet pénztárnoka Gebhardt Döméhez küldendők Kolozsvárt.	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körüi tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.
---	---	---

III-ik évfolyam.

1888. augusztus 1.

15. szám.

Műrajzotatás paraszt-kasból.

Az elmúlt 1887—88-iki tulszigoru tél, szomoru emléket hagyott maga után a méhes gazdák körében... A majdnem öt hóig tartó, kegyetlen hideg, nagyon megapasztotta a méhtörzsek létszámát s vannak, kik a beteleltetést — mint mindig — ez alkalommal is a legnagyobb gondossággal végezték: a méhekhez fűzött szép reményeik a melegebb napok beálltával megsemmisültek s most, a hajdan virágzó méhészeteknek romjai felett szomorkodnak. Nem használt a kitűnő méhlek, a felesleges méz, a jó telelő kamra, a sok nép, — mivel az oly hosszú ideig nélkülözött meleg napsugarat, — a január-februári tisztulási ki-repülést — semmi sem tudta pótolni.

Szatmármegyében igen sok méhes teljesen üres lett s én, ez elszomorító eredmény daczára is, az alant következő pár komikus jelenetnek voltam a tavaszon tanuja:

Egy nagy-károlyi ösmérésömmel találkoztam, ki már husz év óta méhészkedik paraszt kasokkal. A találkozás alkalmával kíváncsian kérdém: hány családjá telett ki épségben?.. Hát — mondja emberem — tizenegy parasztkast hagytam magnak s ebből a tél folyamán tizenkettő elpusztult. E hir bár fájdalmasan érintett, mosolyogni voltam kénytelen és siettem emberemet az ösmert Hári János-féle nagy mondásokra figyelmeztetni. Mosolygott ő is és a kiejtett szavát ugy magyarázta, hogy ha tizenkettőt telett volna is be: csak ugy tönkre ment volna, mint a tizenegy!

Van egy másik jó barátom, ki 12 év óta szolgál a méhészek táborában; közel lakik hozzám és a szép tavaszi megnyári reggeleken korán, már 4 órakor belopózik udvaromra s mig én felkelek, rendesen méhesem előtt sétálgatva szivja a békepipát. Ez évben, a szebb napok beálltával, először nagypénteken kezdette meg rég gyakorlott reggeli vizitjét és én őt is mosolyogva hallgattam, mikor előadta, hogy e télen semmi vesztesége nem volt, hogy más télen pár családjá rendesen elhalt, most pedig, a mit

összel meghagyott, él mind! Megjegyzem, hogy barátom, mióta méhészkedik, soha nem ölt méhet, nem szüretelt mézet s mégis minden tavasszal ott van, a hol a mádi zsidó és van jelenleg is két család törzsméhe. Mily ellentét! Egy városban, egyforma időjárás, egyforma gondozás mellett egyik elveszti összes méhtörzset, mig a másik vidáman adja elő, hogy mi kárt sem szenvedett.

Általánosságban véve mégis kénytelenek vagyunk beösmerni, hogy az elpusztult családok száma tetemes s hogy több jó év lesz hivatva e veszteséget pótolni s végre, hogy pár évig arra kell törekednünk, még a méznyerés mellőzésével is, hogy az elhalt törzseket mű-, vagy természetes rajok által okvetlen pótoljuk. Tegyük is ezt annaj inkább, mert tudjuk, hogy az elmúlt télhez hasonló abnormis időjárás a ritkaságok közé tartozik s ezért most elcsüggedni, reményünket veszteni nem szabad; hiszen pár évi szorgalom, kitartás és az ügy iránti törhetlen lelkesedés okvetlen kamatostul fogja visszafizetni ezen, nem önhibánk okozta veszteséget.

Célom ez uttal nem más, mint hogy méhésztársaimat a parasztkasból műrajzotatás egy, még nem alkalmazott módjával ösmertessem meg, de a dolog lényege előtt kénytelen vagyok még egyet más — a tárgytól bár el nem térőleg — lehető röviden s az igazsághoz hiven előadni. Társadalmunkban jelenleg három különböző hangulatu egyén áll szemben a méhészettel. Az első az, ki Dzierzon nyomdokaiba lépdelve: a mozgó szerkezetű méhlekot már megkedvelte; második: ki a gyékény, szalma, szóval a közönséges stabil kas tántorithatatlan hive s végre a harmadik: — ép ilyen van legtöbb — a „gibicz“ szerepét viszi és daczára annak, hogy sem Dzierzon, sem parasztkassal, de méhészettel se foglalkozik: hol egyik, hol másik módszerrel ocsárolja vagy magasztalja a szerint, amint az asztal egy, vagy más helyen terítve van! Ez a harmadik tehát a Dzierzonistát pazarlónak deklarálja, mert szerinte Dárus sem adott egy méhlekért 4—5 frtot. A parasztkasokkal méhészkedőkre pedig a tunyaság bélyegét súti, reá fogja:

hogy azért tart méheket, mert az illető dolgozni nem szeret, s hogy a szép nyári napok egy részt összedugott kézzel, pipaszó mellett tölthesse s így várja a leendő rajt, a sült galambot.

Én e harmadikat elítélem, mint olyat, aki a méhészetnek csak hátrányára van s vele ez uttal nem is foglalkozom, míg a két előbbi, vagyis a Dzierzon és parasztkas hiveivel nem fog ártani a közelebbi ösmeretség. E kettő, — hasonlóan a cigányokra alkalmazott közmondáshoz — mindenike a maga rendszerét dicséri és pedig teljes joggal, mert a mindkét részről felhozott indokok oly szilárd alapon nyugszanak, hogy azokat megdönteni, s hogy melyiknek van igazsága, megállapítani, alig lehet.

Ösmerjük be ugyanis mindenek előtt, hogy ahhoz, miszerint valaki okszerűen méhészkedhessék: három kellék kívántatik, u. m. pénz, kedv és szakértelem. Ha e három tényező bármelyike is hiányzik: a kerék megakad, az utas nem halad s az illető gazda előre menni, boldogulni nem fog soha. A Dzierzonista például, ha annak ideje van és méhtörzseinek számát szaporítani akarja: pár óra alatt több rajt készíthet, anélkül, hogy idejét vesztegetné s anélkül, hogy a rajokért életveszélyes, magas fára kellene fölmásznia.

Dehát könnyű neki! Van pénze, beszerezheti a célszerű kaptárokat, no meg szaklapokra is telik s ezek után elsajátíthatja, megtanulhatja a kezelést és hogy ily késztetés után kevésbé jó időben is tud némi hasznot huzni méhészetéből, igen természetes, hogy a kedve is megvan... Azonban a stabil kas hiveinél biztosra vehetjük: hogy vagy pénz, vagy szakértelem hiányában szenvednek. Mert hát hiába kedvelem én a Dzierzon-kaptárt, ha nincs pénzem annak beszerzésére, de viszont hiába szereztem be, ha annak kezelését nem értem, mert ily esetben az nem célszerű méhlek volna előttem, hanem egy pénzért vásárolt bosszúság, miből pedig nem kérek még ajándékban sem!

Tény tehát, hogy a Dzierzonista nagyobb kedvvel, nagyobb kényelemmel és nagyobb haszonnal méhészkedik, mint az, aki a parasztkas kellemetlenségeivel kénytelen megküzdeni, mert az szóról-szóra áll: hogy a kupkasokkal méhészkedők napokig, sőt hetekig kénytelenek a méhesben örködni, várni az esetleg kivonulandó rajokat. El is készültek arra, hogy azokat majd fatetőről, vagy tüskés sövény közül kell nagy bajjal befogni, nem is tenne az semmit, szívesen felemásznának már hatszor is a fára, csak jönne már az a várva várt raj!

Igen ám, csak hogy a raj oly szeszélyes, hogy látszólag, már több nap előtt utra készen volt, nincs is helye a kasban, künn lebzsel a kas oldalán, hátráltatja a munkát, bosszantja a gazdát, de kivonulni még sem akar.

Van aztán ezen türelemre tanító kas mellett egy másik, mely még alig észrevehető haladást tett, még künn sem ül, abból rajt egy hamar nem is reméltünk, nem vigyáztuk oly szorgalmasan s ebből a raj — figyelmün-

ket kikerülve — elillan, elszal messze, figyelmesebb gazdát keresni.

Ilyen s több ehhez hasonló akadályllyal küzdve nem csoda, ha sok ember megunja a dicsőséget s a méhészettel örökre szakít, kimondja arra a szentenciát.

Az ezen, méhészet terjedését gátló körülmények elhárítására tűztem célul azt, hogy az egyszerű, ugynevezett parasztkasokkai méhészkedést a lehető legközelebbi uton oda tereljem, miszerint az, a Dzierzon-kaptár előnyeit ha nem is egészben, legalább némileg megközelítse. Hogy mennyire értem el célomat? annak megítélésére itt ajánlott eljárásom kipróbálása után a méhészet buzgó barátai vannak hivatva.

Én tehát kiindulva azon szempontból, hogy a méh rendes körülmények között csak akkor rajzik, mikor a kasban kész beboltzott, vagy legalább bepetézett, új anyabölcső van s hogy ekkor kedvező viszonyok mellett — ha hagyjuk — mindaddig rajzik, míg egynél több anya van a családban, elhatároztam, hogy a bár kész, de rajzani nem akaró törzseket műrajoztatásra kényszerítem s ezen — a műrajkészítéssel össze nem tévesztendő — alkalommal eljárásomat az alábbiakban van szerencsém leírni.

Bevártam azon időt, mikor egy méhtörzsem már egyszer kirajzott, vagy ha nem is rajzott, de abban beboltzott anyabölcsők voltak. Ekkor aztán ezen kasból pár érett anyabölcsőt óvatosan kivettem s ezeket anyakalit, vagy pipakupak által óvandó, beillesztettem egyenkint oly családokhoz, melyeknél a rajzáshoz megkívántató kellekek — a petével ellátott anyabölcsőn kívül — mind megvoltak, azután a méheket nem háborgatva, kíváncsian vártam a történéndőket.

Az ezután következő negyedik nap alkonyatján, — midőn a méhek már nyugalomra tértek, — a jövőről gondolkodva, méhesemben füstöltem s ekkor nagy örömmre arról kellett meggyőződnöm: hogy a szét osztott anyabölcsők némelyikében már életképes anya van s vidám „quak-quak“-olással iparkodik magának pártfogókat gyűjteni. No gondolom, most már csak jó idő kell s holnap rajt fogok sokat! Óhajom teljesült, amennyiben kellemes májusi napra viradtam, mikor is legelső volt a méhesbe menni s halgatózni: szól-e még az anya mindentűt? Reményem ez uttal is remény maradt; siettem is a rajbefogáshoz szükséges elő és előre nem látható apróságot, jelesen: létrát, póznát, kast, fecskendőt, vizet, stbi előkészíteni, hogy a netán kirepülő műrajok harcra készen találjanak.

Délelőtt, 10—11 óra közt, mikor kasaimat az első napsngár bearanyozta: kezdett a méhes környéke élénkülni. Azon kasok, melyekbe az anya quakolását hallottam, gyors egymásutánban verték a rajokat kifelé s ugyancsak résen kellett lennem, hogy az összeszálást megakadályozhassam. Befogtam a rajokat szépen, azután nyugodtan véggezhettem napi munkámat. Nem kellett végig élnem az izgalmas és gyakran mi eredményt sem nyújtó unalmas öröködést, Este pedig szemlélet tartottam a bezárt anyák, illetve

anyaházak felett s amelyik kikelt; azt egyszerűen szabadon engedtem, amely pedig még hajlékában volt, azt érintetlenül hagytam ameddig kikelt s akkor ennek is megnyitottam börtöne ajtaját.

1886-ban tettem ez irányban az első kísérletet s ugy 887-ben, valamint az idén is, kielégítő siker volt fáradságom jutalma s erősen hiszem, hogy ez bárkinek is sikerülni fog mindig.

Ez évben utórajoktól elvett élő, terméketlen anyák beadásával is tettem kísérletet, ez azonban nem felelt meg a hozzá fűzött szép reményemnek, amennyiben az anyák, mert a méhek nem etették, pár nap alatt elpusztultak. Jövőre azonban — ha Isten éltet — anyanevelőben tartott termékeny anyával folytatandom kísérleteimet, ami azért volna jó, hogy az elrajzott törzshöz szabadon engedve, azonnal megkezdhetné áldásdús működését, a petézést.

Mint látjuk, ez által el lesz érve az, minél többet a paraszt kasoktól nem várhatunk. Könnyen szaporíthatjuk méhtörzseinket úgy, miként ezt a Dzierzonisták teszik; fel vagyunk mentve az unalmas és sokszor bosszantó rajvárás-tól s emellett a rajok is — minthogy még akáczirágzásra jöttek — sokat gyűjthetnek, mi azután tisztességes hasznot produkálhatunk a paraszt kassal is.

Ismételten felhívom tehát méhésztársaimat, hogy ezt figyelembe véve, jövőre a saját érdekökben kipróbálni s az eredményt közlőnyünk útján a nyilvánosság elé terjeszteni sziveskedjenek.

Károlyi Gyula.

A méz értékesítése érdekében.

A budapesti kereskedelmi muzeum a következő átiratot intézte egyesületünkhöz.

A kereskedelmi muzeum programmszerű hivatása lévén, hazai termékeinknek kelendőségét emelni, azokat minél tágabb körökkel megismertetni és azok kivitelét előmozdítani: mindazon cikkekre nézve, melyek az állandó kiállításban helyet nem foglalhatnak, azt az eljárást követi, hogy azokat külön rendezendő, időleges kiállításokon mutatja be a közönségnek.

A folyó évben rendezendő időleges kiállítások sorába egy méhészeti kiállítást is vettünk fel, különös tekintettel arra, hogy a méz fogyasztása, főleg a külföldön, mindinkább elterjed és hogy az országban sikeresen működő méhészeti egyesületek fáradozása folytán a méhészettel foglalkozók száma hazánkban örvendetesen emelkedik.

Méhészeti terményeink a külföld előtt még nem eléggé ismeretesek és ennek természetes következménye az, hogy a termelő fáradozásainak és az általa befektetett tőkének kellő gyümölcsözését még nem leli.

Ezen állapotot segitendő, az országban létező méhészeti egyesületekkel karöltve, bizonyos, közös megállapítandó elvek szerint a méz értékesítését előmozdítani, a külföldre való nagyobb kivitel akadályait a lehetőségig elhárítani és egyúttal saját hazai közönségünk figyelmét ezen fontos

czikkre felhívni, — ez a célja az általunk rendezendő és ha lehet, évenként ismétlődő méhészeti kiállításnak.

Mielőtt az e kiállításra vonatkozó programot megállapítanók, felkérjük a tisztelt egyesületet szives közreműködésére, melyre annál biztosabban számítunk, mert czélünk nem egyéb, mint segédkezet nyújtani saját czéljainak megvalósítására és a rendelkezésünkre álló összeköttetéseknek, tagjai érdekében való felhasználására.

Azon reményben, hogy a t. egyesület eljárásunkat helyesli, sürgősen felkérjük, sziveskedjék a lehető legrövidebb idő alatt a következőkre nézve becses felvilágosítását velünk közölni és pedig:

1. Czélszerűbbnek tartja-e, hogy e kiállítás szeptember hóban, vagy a gyümölcskiállítással egyidejűleg, október hóban tartassék?

2. Helyesli-e azon eszmét, hogy a kiállítás alatt az országban létező méhészeti egyesületek közös értekezletre hívassanak egybe, melynek feladata leendő, különösen a külföldre való kivitel ügyében megindítandó akció felett táncsközölni?

3. Czélszerűbbnek tartja a t. egyesület, ha az általunk rendezendő kiállításra vonatkozó felhívás, program, bejelentési ívek stb. a kereskedelmi muzeum által az illető méhészeknek közvetlen megküldetnek, vagy fentartja magának a t. egyesület szétküldését?

Mindkét esetben sürgősen kérjük az egyesületi tagok névjegyzékének (lakhely, u. posta) mihamarábbi megküldését, hogy a leveleket felszerelhessek.

4. A kiállításban résztvevők sem helypénzt, sem egyéb díjakat nem fizetnek; ellenben a kereskedelmi muzeum által eszközölt eladások vagy megrendelések összege után bizonyos eladási jutalék fog szedetni, a felmerülő költségek részbeni fedezésére.

A gyümölcskiállítások alkalmával a jutalék 10%-ban állapított meg. Megfelelőnek tartja a t. egyesület ezen kulcsot?

5. A méhészeti kiállítás tartama egy óra terveztetik, hogy a közönségnek kellő alkalma nyiljék, szükségleteit a kiállításban fedezhetni.

6. Kik lennének felhívandók méhészeti eszközök kiállítására?

Ezeket a tisztelt egyesület szives figyelmébe ajánlván, ismételve kérjük mihamarábbi választát.

A budapesti kereskedelmi muzeum eme átiratát, az augusztus 7-én tartandó rendkívüli választmányi ülésen fogja tárgyalni egyesületünk. A választmány megállapodásáról értesíteni fogjuk tagjainkat. —

Új méheledel.

A méhek etetéséről már nagyon sokat, s ennek folytán a mézet pótló tápanyagok egész sorát ismerjük. Kiki dicséri a maga által használt helyettesítő tápanyag kitünőségét s lelkesedésükben sokan már annyira vannak, hogy tibuszóságukban egyáltalában már nem akarnak mézet hagyni a méheknek telire, hanem csak szurogátumot, mert

állítólag tapasztalatuk a mellett szól, hogy a mesterséges eledelen a méhek jobban telelnek, mint a természet adta tiszta mézen. Am legyen, boldoguljon kiki hite szerint. Ilyen, mézet helyettesítő, új méheledelről akarom röviden a tisztelt méhésztársakat értesíteni azon célból, hogy tegyenek vele alkalomadtakor kísérletet és közöljék annak idején tett tapasztalatuk eredményt. Ugyanis a napokban kezembe került K. Beniczky Irma „Arany kincstár“ című, 1888-ban megjelent könyve, melynek arany tanácsai között „A méhek etetése“ cím alatt a következőket olvassuk:

„Olyan vidéken, hol a méhek kevés eledelt találnak virágzó növények hiánya miatt, pótszereket kell alkalmazni. Először is dúsán virágzó növényeket a méhes közelében termelni, aztán lehet másképp is a virágok hiányát pótolni, például sárgarépa, cukkorrépa által is. Egészen érett, ép sárgarépát meg kell tisztítani, de nem megmosni és lapos edényekben a méhes előtt szétrakni, ugyszintén cukkorrépát is. A méhek csakhamar megízlelik és szorgalmasan szívják ki a dús cukortartalmat.“

Felsmann János.

Vegyes közlemények.

— **A budapesti kereskedelmi muzeumnak** előbb közölt átiratát ajánljuk tagjaink becses figyelmébe. Egyletünk augusztus 7-én tartandó rendkívüli választmányi ülésében fogja tárgyalni azt, miután a kérdés valamennyi méhészre nézve igen fontos: kívánatos, hogy minél látogatottabb legyen a gyűlés. Vidéki tagjaink figyelmét különösen felhívjuk arra.

— **Háromszék vármegye tanfelügyelője**, ki a méhészeti cultura terjesztése körül is bokros érdemeket szerzett: a megyei közigazgatási bizottsághoz benyújtott féléves jelentésében, következőket írja a miniszternek, az ott ujabban felmerült mozgalmakról: „Szintén szakelőadónk által szerkesztett alapszabályzat szerint másik intézménye is alakult foglalkoztató módszernek megyénkben ez év folytán: „Székely Méhes“ címmel a megyei tantestület tagjainak kötelezett közrehatása mellett egyesület létesült, melynek célja: megyénk területén az okszerű méhészetet, selyemtenyésztést és egyéb iskolakerti foglalkozásokat népszerűsíteni, fejleszteni és terjesztetni, főleg pedig a természetismereti oktatás és ezzel kapcsolatos foglalkoztató tanmódszer legtermészetesebb falajául kínálkozó iskolakerti munkálkodást a népoktatási törvény és számos magas min. utasítás intenciójához híven a népnevelés-oktatás beláthatatlan nagy előnyére minden iskolánál meghonosítani. Ez egyesület (alapszabályai szintén megerősítésre várván) csak ideiglenesen alakult — megyénk főispánjának védnöksége s alispánjának elnöksége alatt — meg és másra még nem terjeszthette ki munkásságát, miut bizottságunk és szakelőadónk támogatása mellett a megyében levő méhcsaládok összeírására.“

— **PéNZ, pénz és péNZ.** A méhészethez sem lehet hozzá fogni pusztán a jó szándékkal. Ezt tudják Brassó megyében is. Ezért, az ottani gazdasági egyesület pénzt kért a miniszteriumtól, hogy kaptárokat és méheket vásároljan. A volt a szándéka, hogy szétküldözze a tanítóknak, párjával prezentbe. A miniszter elégségesnek tartotta az üres kaptárok szétküldését s a jó brassóiakat abban a szerencsében részesítette, a mit sok magyar megye irigyelhet, — hogy üres kaptárokat küldött kiosztás végett s meghagyta a méhészeti vándortanítónak, hogy azonnal ott teremjen és segítsen a kaptárok benépesítésénél. Az egyesület méhészeti szakosztályának sehoggy sem tetszett, hogy nem kaphat méheket is. Az üres kaptárokat a fászkamarába bellebbezte. Később a vándortanító küldözgette szét. Mert a sem tetszett a szász atyafiaknak, hogy a kaptár miért nem a saját méreteik szerint készült, melyek köztudatulag bámulatosan gyarlók. A duzzogó méhészek annyira mentek, hogy mikor meghallották Abend jöttét, petícióztak visszahívása iránt; de a derék tanító azért csak megjelent a Culturvolk között s végezte a maga dolgát dicséretre méltóan, a mit, hogy a szász atyafiak nem ösmertek el, csupán azért történt, mert a miniszter csak kaptárt adott s nem egyszers mint méhet is. — Ezzel kapcsolatosan megemlítjük, hogy Korondon az oskola-méhes felállítására elhalasztott, mert nincs hozzá se kaptár, se méh.

— **Több darab kettős méhkas**, esetleg eleven méhek is igen olcsó árban kínálnak megvételre. Egy darab, két családra való Berlepsch-kaptár ára 3 frt, Kolozsvárt. Egy méhcsalád ára 5 frt; (12 kereten). Bővebb értesítést egyesületünk elnöksége ad.

Kérdések rovata.

13. Minő anyagból kell készíteni a mülépet? A viaszhoz kelle-e valamit keverni, ha igen, mily arányban? Mely eszközzel lehet a legvékonyabb mülépet készíteni, hol szerezhető be és mi az ára? Egy-két különvi lépszükséglet előállításához, mely lépkészítő eszköz ajánlatik? Minő kézfogásokkal kell élni a lépkészítésnél?

14. Van három méhkasom, melyek sem tavaly, sem az idén nem rajzottak, ámbár népesek, sőt június 6-7-én az egyikből a fiasítást kihordták, noha azelőtt az anya estétkint tü-tölt. Mi lehet az oka?

Feleletek rovata.

13. A mülépet tiszta viaszból kell készíteni. Különként lehet 1-2 dekagrammnyi vastag terpentint vegyíteni ahhoz; különben, főként a régi viaszból készült lemezek, törékenyek lesznek. A legvékonyabb mülépet eddig az amerikai gépekkel sikerült előállítani, mely 200-250 ftba kerül. Egy ilyen gép Kolozsvárt is kapható. Kevésbé mennyiségű sejtközfal előállítására a Rietse-féle gépet ajánljuk, melynek beszerzési ára Kovács Péter és fiai, kolozsvári kereskedő-cégénél 6 frt 50 kr. E gép kezelésére vonatkozó utasítás a géppel együtt küldedik meg.

14. A rajzás hiányát többféle ok befolyásolhatta. Ha a kaptár különben kellően népes volt; valószínű, hogy a raj, az anya röpképtelensége miatt nem vonult ki; később az anya alöregedvén, feladatát nem teljesítette, minek következtében a nép elpusztította. Erre enged következtetni az a körülmény is, hogy kvakogás volt hallható a kaptárban. Kétségen kívüli, hogy a családoknak most fiatal anyja van.

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Felügyelő bizottság: **Albu József, Fodor Gyula, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János öröküseinél Kolozsvárt. Bel-Középutca Minorita-éptület.